

1002258550

Виходить що п'ятиці в Львові.
Ціна на рік з поштою 4 зр. 40 кр. ср. на місці 4 зр.

ЗОРЯ ГАЛИЦКА

Предплата відбувається в бюро дирекції книгопечатної Інститута Станіславського.

ПИСЬМО ПОВШАЩЕНЕ ЛІТЕРАТУРЬ И ЗАБАВЬ.

ЧИСЛО 1.

Львів, 1 Січня 1856.

РІКЪ ІХ.

Всечесній Народолюбцѣ и Соотечественникъ нашій!

Отъ нового року почала правильно виходити

ЗОРЯ ГАЛИЦКА.

Буде то дев'ятий рік її існування, за якъ появилася на Галицькомъ небосклоні.

Не много часопней къ родній нашій мові полюбило ся кдо отъ часу оудкад нашого на поля літературі, но и тїи бедли заходилихъ перепонъ, то со стороны матеріальної, то про скданість оудогонихъ силъ, існувати перестали. Зора Галицька пережила тажодни не оденъ вже періодъ. Бди часи коли то она наїла много оучастниківъ поміже членами нашого малордського народу, а кди и такїи, же мові догаряча лампа, галицька отъ дини до дини. Причини ко такої її існуваню кди всьляки, а такїи? по найкбольшій часті склдомо. Непощадна засіла жестокой холери миндшого року, потагла много жертвъ за сокою: не много сотрудице оцество наїла Зора Галицька, а и тоє розказати ся приндженне кдо.

Соотечественники! склдома намъ всьлякъ потрібъ літературского органд, котруй переймає кы къ себе адхородматній постдпъ тепершнихъ времєнь, оубовершає мизикъ нашъ народній, и приспособляє образованымъ родинацямъ нашамъ садчайність, помисли своіи на ідти многолітнього доскдченє, просторонного опитд къ житю, ко загальної склденю всьлякъ членівъ народу подавати. Про тоє верємо ся знобъ до дїла, наїючи за цїля, забакати соотечественниківъ нашихъ то перкотворили, то перекедеными плодами на поля поезїи къ стихамъ и прозк, то и приймаючи наділаємї намъ

379
11
2 (1856)

набкокѣи розправки, историчнѣи очерки, новѣи приобрѣтенѣа въ газдѣкетвѣ; налѣкшаючи такожь вѣсть о литератескихъ подвигахъ соплеменныхъ налѣ пократимцѣкъ нашихъ.

Понеже дотеперѣшно много перепонѣ, непорядкѣ шо до розсакнѣ заходило черезътоѣ, же редакцѣа Зорн ѡтдѣлена кдла ѡтъ наладателѣа, про тоѣ совокодпленьѣтѣ редакцѣи и наладѣ, кѣкъ тѣи перепонѣ огдениѣ кддѣтѣ, а сдщѣствованѣе скрѣплене и забезпечене.

П. Господинѣ М. Дзѣковскѣй, зарадителѣ кингопчатнѣк Инститѣта Станропѣгѣаньского, бере за трудѣ на себѣ, о кезперепонное сдщѣствованѣе той часописи, о неоухенѣ розсакнѣ старатисѣ. Много бжалалоеѣ на непорядокѣ къ експедицѣи минѣвшого рокѣ. Господинѣ Дзѣковскѣй забезпечаетѣ со стороны своей неоухенѣ розсакнѣ каждодѣ ч. предплатителѣю.

Соотечественники! полагаючи къ довѣренности; же оучастѣ, такдѣо ки литератескимѣ подвигамѣ нашимѣ оказати благоколнан, черезъ коротке время перепонѣ, такими сдщѣствованѣе Зорн загрожене кдло; же там искренна оучастѣ ваша не ослабла: надѣмѣса скрѣпалючи кѣкъ нашѣ силы, достаточного числа предплатителѣй, и печалнѣой запомогнѣ къ трехдѣльныхъ силахъ до оглгненѣа налѣкренѣа нашего. Бо, коли кѣкъ пократимцѣ нашѣ съ каждымѣ рокомѣ постдѣпаютѣ на передѣ, малнѣжь кѣ мы лишъ оставати сѣ на задѣ? Нождый нарѣдѣ доуженѣ оусовершати своѣи языкѣ, яко неоцѣненный сокровѣ, даннѣи елѣд ѡтѣ Бога, до оглгненѣа назначенои цѣлан. Примѣкѣтѣ про тоѣ оуснѣа нашѣ, завомагайте и скрѣпайте насѣ! Просимѣ кѣкъхъ соотечественникѣкъ, одопнемѣ ѡтносащѣсѣа газдѣкетвѣа; а кѣкъхъ любителѣй литератѣдры, цоки насѣ сконми трудями заснлатнѣ, а такѣ недѣбстатокѣ трехдѣльныхъ силѣ застдпннѣи благоколнан.

Просимо о такѣ найскоршоѣ ласкакоѣ надѣсланѣе предплатѣ 4 р. с. 40 к. съ почтою, а 4 р. с. на лѣтѣци рочно, подѣ Адресою:

Michael Dzikowski,

Vorsteher der Stenographischen Instituts-Buchdruckerei in Lemberg.

БЕЗБОЖНА ОРИНА.

На краснѣмѣ пшеничнѣмѣ подѣлю,
Ранкомѣ въ пораночнѣой хвили,
Во святу неробочу недѣлю,
На службу божу звонили;
А перебувши тяжки зноѣ й труды
Идутѣ до церкви подѣльскѣи люде

Мовѣ ягнѣть череда велика —
Въ проводѣ душѣ пастерика.

Пусто, тихо въ подѣльскѣой хижинѣ,
Пусто, забрали и дѣты;
Лишь одной Орины богатой газдинѣ

Немала где церковь подйти.

Лишь одна Орина богата вдовица

На все подолье славна чаровница,

Въ недѣлю вышла изъ хаты,

Травы коровъ нажати.

Иде подольсково плѣдновъ цариною,

Тамъ до зеленой муравы ;

Иде, а подъ грѣшновъ ей ногою

Вянутъ зеленіи травы.

Править ся въ церковь Божая хвала,

Вдовица серпомъ жати почала —

Засумовала ся нива,

Отъ такъ безсумѣннаго жнива.

Упалъ спохиленый крестъ на мураву

Утлалась серпомъ Орина,

Со страхомъ смотритъ на руку кроваву

Страшна ей стала провинна!

Стоитъ надъ нею якійсь дѣдъ горбатый

Мовъ Николай сивый, старый бородатый,

О костуръ кривый опертый,

Грѣзба смотритъ зъ его чертій.

„Невѣсто грѣшна непокаяна!

„Чи ты нечула днесъ звонѣвъ?

„Цѣла громада у церковь собрана,

„А ты посередъ загонѣвъ?

„Бачъ! якъ за хмаровъ сонце стемнѣло

„Якъ чорне, лукаве, лихе твое дѣло,

„И божимъ гнѣвомъ прокляте —

„Якужъ ти кару задати?

„Теперь по твоѣй лукавоѣ заслужъ

„Хибабъ, лишила ты сила;

„Хибабъ лижалась сѣмъ лѣтъ у недузъ

„И живцемъ въ недузъ зогнила!

„Жилаешъ щобы служила ти сила

„Сѣмъ лѣтъ бысь двое дѣтій кормила,

„И носила соромъ на твари —

„Кажи! котрой хочъ” кары?

Смотритъ на дѣда грѣшна вдовица,

И паде на грѣшнѣ кольна,

Зайшла слезою ей зѣница,

Тышитъ ю кары замѣна.

Сѣмъ лѣтъ нехочетъ болѣвъ терпѣти;

Сѣмъ лѣтъ пликати питомѣ дѣты

Грудьми, пріймила ся швидко; —

Смотритъ, а дѣда невидко.

Невстигла поднестись, въ около позрѣти

Со страху мажей неомѣла, —

Начали ссати огиднѣ дѣты,

Поверхъ обвили ся тѣла. —

Теперь узнала свою провину

Молила Бога каялась чину,

И клялась на все въ природѣ,

Но ихъ позбути ся годъ!

Домѣвъ вертають по службѣ божей,

Зъ церкви подольскіи люде,

Два сыны довгѣ якъ два вельможъ,

Несе Орина при груди.

Встидно ей право вертати до дому

И показатись нехочетъ нѣкому:

„Страхайтись невѣсты и мужъ! —

Два чорнѣ пликае днесъ вужъ!

Е. Згарскій.

ВАРТАРЪ

ОБРАЗЕЦЪ ЗЪ ЖИТА ГОРОДСКАГО

I.

Вѣ Львовѣ, на одной части мѣста, что то ю звѣтъ „Choraszczyzna”, стоитъ не великій иброканый домокъ. мажей подѣ самокъ цитаделевъ; малкій немалкій, отъ такъ на оденъ поверхъ, ззерда не харапѣтный, во и Бѣгъ знае ѣтколи непобѣленый. Ялежъ не кѣ золото що сѣме! а кто знае, якій гараздъ къ такѣмъ домкѣ,

тя чи не лѣвший, нѣжъ въ издѣльныхъ сѣ-
ательныхъ палатахъ?! Вжежъ най томѣ
вдѣ, якъ си зоуче! дойти домокъ непо-
бѣленный, вапно гдѣ кдѣя пооблѣтало, цо
и глины видко, оконницѣ то на пѣль от-
вертѣ, то со вѣемъ на вѣчнѣю пѣтьмѣ
запертѣ, заперечали свѣтлѣ прѣстѣпъ, якъ
бы цошь тамъ въ серединѣ вело са, цо
прѣдъ соньцемъ лица оказати вѣтдѣеъ.
Пѣль вѣды! пѣль лиха! домокъ той опе-
резаныи мовъ мѣа крѣпостѣ закороломъ
(парканомъ), операючи мѣ до окохъ кокѣвъ;
о стѣнѣ выходящѣ на мѣсто, прѣстерѣе
са вѣсною и лѣтомъ земля мѣрава; но
отворивши дверцѣ и вѣтдѣпивши на окѣй-
стѣе, тожъ цѣле мовъ гдѣ мѣий крамъ
завѣшенѣ шматѣемъ, на порозпинаныхъ,
посторонкахъ. Идѣчи разъ по при него,
звернѣлъ прибачнѣсть мою на себѣ, а спро-
сивши до кого принадлежалъ вы, ѡтповѣли
менѣ, же до мѣонѣ тамъ повдовѣлой
старовины.

Въ оденъ часъ, а дѣлало са тог на по-
чаткѣ вѣсны 18.. рокѣ, доидвали въ
томъ дѣмкѣ на долинтѣ два паничѣ, цо
то ихъ зовѣтъ какалькерами, а по нашѣмѣ
хакалами. Вѣтдѣпивши до стѣнѣ, надне-
лешъ по правѣй сторонѣ односкладнѣй дверцѣ,
а ѡтхилнѣвши, окажѣмъ очамъ твоимъ на
самъ прѣдѣ одна, а потомъ и дрѣга свѣ-
тлица. Овѣ свѣтлицѣ прѣдѣленѣй одна
ѡтъ дрѣгон стѣною; лишъ не обѣаженѣй
дверми прѣтѣвѣръ, вѣдѣкала зѣднои до
дрѣгон.

Въ первѣй свѣтлицѣ стоалъ опертѣй
о стѣнѣ столнкъ, припираючи однимъ
бокомъ до постѣлѣ, при постѣли два стѣль-
цѣ, конецъ постѣлѣ скринчина, на сопро-
тѣвъ жертка на одѣжъ; лишъ недѣже ню
обременѣна, бо залѣдки оденъ покерхнѣй сѣр-
дѣтъ, парѣ штанатъ и мѣкась тамъ не

тогдашна плащина, держали са кѣлка
оу жертки, маючи мѣкъ видко поглавѣй та-
ланта до гѣбраичнои надки въ рѣкахъ
жидѣвѣкихъ.

На столнкѣ лижали порѣкидѣванѣ книж-
ки; зѣ помеже нѣхъ визиралъ недогарокъ
свѣчки, а на покерхнѣ лежало мѣкѣ роз-
прѣстерте пиьмо, мѣвѣдѣ листъ, но зѣ
ѡткѣль и до кого, о томъ довѣдѣете са
пѣзнѣйше.

Бѣло то надъ ранкомъ ѡтъ такъ пе-
редъ сѣмовъ годинокъ. Корнейй Терѣхтар-
скѣй, депѣдѣнтъ оу одного адвоката, сапѣлъ
це мовъ мѣшокъ, якъ зѣ дрѣгон свѣ-
тлицѣ выйшолъ стихѣонька мѣий сѣхар-
лакнѣй, не помолодыи, но допѣлѣй чело-
вѣкъ. Бѣлъ то Господинъ Стѣльскѣй со-
овитатѣль Корнеилого, а цо за оденъ? —
Бѣгъ знае! цошь нѣкѣ писаръ и не писаръ,
панъ, и не панъ: ѡтъ цо кто якъ захо-
тѣлъ, за такого ѡнъ и оудалъ са.

Бѣлъ то человекъ високого зрѣстѣ, хѣ-
дый мовъ оикалокъ, вздовжковатон тѣвары,
теинорѣскаго колѣса, широкого, а низъ-
кого чѣла, довгого какальчковаго носа
Шерѣткѣй не прѣдѣленѣй бровы повисли емѣ
надъ вѣками, а зѣ пѣдѣ нѣхъ визирали
лѣтно прошиваючи мѣ глипомъ пѣвнѣй очи.
Истиннѣй сынъ девѣтнайцѣаго вѣка!
Споглядѣвши разъ на него, вповѣлъ выкъ,
же человекъ той лихомъ пѣдшитѣй, та
и на лиговѣ скѣрдъ подавае; и не охѣбилъ
выкъ! — Не добромъ оуложенѣй вѣли черты
лица его, бо мовъ лиха гдѣ мѣа по-
шесть визирала зѣ поза нѣхъ дѣша
ничѣта. Затѣгнѣлъ пасковатѣй шаравары,
цо мажѣй со вѣемъ до корѣй прилипали,
на ногахъ черевки съ прѣвакереными об-
цѣсами, а хрѣкетъ покривали сѣрдѣтина по
колѣна, та и не знати чи малъ мѣкъ тамъ
камѣзелькѣ. На шѣи завѣзалъ хѣбеткѣ мѣкъ

бы не своими руками, а цофы надобнѣйшой накралъ ознаки, не ималась критокъ нѣ короды нѣ оутокъ. На такого подябалъ Стдльскій, а до кого по отцу и матери оудалъ са? нѣтъ вѣсти! . догитъ же еблъ челоуѣкомъ . . . Втигнѣвши кригатыи, рѣдый, а низкѣи капелюхъ мажеи ажъ на самѣи бровы, притѣпилъ на пальцахъ до столика, взалъ за розпростерте письмо, перейшолъ скоро очима, и сотоньскѣи смѣхъ зангралъ на его оустахъ. Корнейи сапѣлъ, цофы и колокъ емѣ къ головахъ мѡгъ затеати.

Перемотрѣвши листъ, кепковато спогландъ перкый на спацаго, поклялъ письмо на свое мѣстце, и выишолъ за перши зъ тиха дверѣ за сокою. Небакко, а надѡишолъ Ицентый сторожъ, къ омащениѡи кожшинѣ. Панъ Корнейи спалъ ще мажеи чи не годинѣ.

Еблъ то паничикъ богатыхъ родичей, легководшный, похѡтный, догитакшии на свою колю, хапалъ са и стѣденого и горячого, а чо-го разъ допалъ са, и накралъ мконь тмиъ оуноровлаучои примяки, то вжежъ не покнндалъ са, хотъ бы и самѣ пекло отверлось емѣ передъ очима. При томъ невдалъ онъ морально такъ сопобанныи, цофы чѣствко чести, и енчи сродни томѣ чѣствкѣ благородни чѣствка, затерь, приголомишилъ къ собѣ. Безъ догвѣдчнн, докладнѣйшого опитѣ къ закрдтинахъ теперѣшного житѣ городского, и не вправленый въ розрѡженю такъ многобарвнхъ образцѣкъ, въ ткихъ то житю окаклати са подябае: пѣскалъ са онъ мкъ молодой лекедъ въ плакъ на шѣмачи волны ебрикон воды, безъ розглядѣ, съ жаждою вюгди стрѣковати молодыхъ силъ, прѣтратнымъ жаромъ поджегаючихъ молодого дѣха. И не дикъ! же коли онъ незналъ зашити ке-

шенѣ, Стдльскѣи и дрѣгѣи збирали рознпачи са паперцѣ.

— Еи Ицентий! а котра тмиъ на свѣтѣ година? скрикнулъ прогвднвший са Корнейи продрѣдѣучи и протераючи очи, на сторожа очищаючого чокоты.

— Еи паньцю! мабдѣ вже осьма небакко оударитъ, ѡтказилъ ѡбѣстивши цѡткъ Ицентий.

— А господинъ Стдльскѣи чи ѡтшолъ вже?

— Ще предъ семокъ совралъ са и почесалъ до мѣста.

— Тожъ я проспалъ! и чомѣжъ вы мене не прогвдали?

— Прогвдити? оу паньцю! по третѡи покляли-сте са спати, а оундлните, цофы и коломъ васъ не догвдилъ са.

Панъ Корнейи не промокиль на тое анѣ слова; виекочилъ зъ постелѣ мкъ бы зъ окрѡд, приѡдѣлъ са нанѡчникомъ (шлѣфрокомъ), и вѣднмиъ окомъ спогландъ до окола себе. Позрѣвши на столикъ, мимохѡта розпростертый листъ задержалъ его не сопокѡйный глнпъ; съ жаждою похопилъ за письмо, и сталъ читати. Голдержанье письма того еблѡ слѣдѣюще:

Любезный мой сын!

Два тижднѣ неминдло, за мкъ погалаъ емъ тогѣ 100 з. р., а вжежъ къ послѣднѡмъ твоёмъ листѣ, по вторый разъ того самого допоминаешъ са. Не знаю цо за причина могла бы едти, трѣдѣуча такъ великихъ вѣдѣткѡвъ, перемагаючихъ вѣсь спратокъ мого дотеперѣшного маеткѣ. Горе стискае сердце менѣ старомѣ, и лѣчше бы заперти очи на вѣски, нѣжъ чѣсти ѡтъ людѣи, же сынъ мой, моа кровь, для которого не жалѣю окоуи моихъ трѣдѡвъ, моеи жѣрвы, же онъ — той мой милый сынъ — зѣишолъ на гѡнтайство. Мой

сынъ! не моихъ грошей жаль менѣ, не мой такъ марно розминаючой са працѣ, но менѣ жаль тебе, твоихъ ударованій, — твоего оупосовленя. Пишешь, же дорожна въ Львовѣ, и же нѣкакимъ свѣтомъ жити можь зъ платы, мкдю поверяешь? прядя! комѣ на оденъ вечеръ на гонтяйство сотки потреба, томѣ не довершатъ и мѣлїоны. Ты знаешь, и маю доколѣ комѣ давати кромѣ тебе. Не довго заѣлаю и спраклати ошики твої, а грижѣ, мкою огорчаешь лишкѣ кѣкка мого, не въ силѣ емь поносити черезъ чась довшій. Дколѣ старалъ емь са на тебе, а чась цобы погадалъ емь самъ о согѣ. Послѣднѣ разъ посилаю товѣ пожилянї грошѣ: памятай! розмарнѣешь и тїи, то ардлншь за скоро въ грѣвъ люкачого тлѣтца. —

Онѣферъ Терехтарейїи,
... зъ Викранѣкки.

Таке то письмо читалъ Корнейїи, а мкдю вразню оно на нѣмъ заѣлаю, зъ лица можь кѣло спѣзнати. Не въ кѣкъ припадае читати такїи письма, а ще для молодого человекка, кѣла обилїа срдѣткѣ матеріальныхъ не навиклого розгадквати самъ надъ собою. Поразительно докиндла са смыслъ письма того, его похѣпного сердца: доселѣ не читалъ ще подѣкныхъ листѣкъ. Мовъ передъ сѣдомъ Божиимъ стоялъ онъ, опдѣтнѣши головѣ, чорнїи, а жаркїи очи кѣпнїль въ однѣ кезїцѣкнѣ мѣрѣ, рѣка покнїла, письмо оупало на подлогѣ а не приголомшѣна сила сѣмїкнѣ, окалдѣла черты покѣднѣлои твары. Чорное, кѣчараке волоось, въ неладѣ спадало на огверте чело, а оуста сложнїсь, мовъ по спорѣи чашцѣ гѣркѣи шдмѣкки. Бѣла то хвїла для него, въ котрѣи весь свѣтъ емѣ змерзїль са, а слѣкы прїишло розїйти са, плунѣлъ и омїнѣлъ кѣ са съ

семъ свѣтомъ. И не долго колѣлъ онъ! перейшла жѣра, мнїдѣ са смѣтокъ мовъ тѣчнїа хїара, ко мкѣ шкїдка кѣла вразна, такъ и шкїдко къ дѣши его оучнїло са мирно. Спала рѣкнѣ навальна злїка, а по тѣи злїкѣ прикрало са кѣлше хопты нѣжѣ къ поперѣдѣ кѣло. Корнейїи рѣшнїль са сїй чась повернѣти на правѣ дорогѣ, и годѣ. Оударїла осьма годнїа. Корнейїи опаматалъ са, зѣтхнѣлъ, съ розкнселенымъ лицемъ поднѣлъ письмо зъ подлоги; сложнїль, и поклаалъ къ столнїкѣ до заѣкы меже оукрашенї листики енчого рѣдѣ.

„Шкода! жемъ неперечиталъ листъ той ще къ чера, а такъ — поїшли мои сто золотыхъ рннѣскнхъ, та и не вернѣтъ са подѣмалъ согѣ Корнейїи. Махнѣвши рѣкою и дѣкши спѣзнати, же ѣтъ теперъ онакше кѣдѣ, началъ оумнїватнїа.

Корнейїи то хорѣшїи хлопакъ, крѣгнїхъ лицѣ, короткого затонченѣго носа, сорознѣрнѣи составы, тонкїи и складнїи, цо и къ найпершѣмъ салкѣнѣ зналъ мкѣ кѣдѣ сѣсти. Бѣлъ то человекъ не полѣхнхъ ударованїи цо до дѣха. Любнїль читати, прнслѣховати са кѣкѣлакомѣ, а лежѣ непернїмнїль, и не перерѣкнїль жадного мнѣнїа къ согѣ, но мкѣ не оденъ спомеже теперѣшнїхъ молоднїкѣвъ, гѣлалъ кѣзжѣрно скоро лншь ѣтѣдѣ мовъ панцннѣ скѣм цѣоденнѣ пнѣанннѣ. Окѣнчнѣши правнїчїи надкн, хотѣлъ заѣлатн зъ себѣ адвоката, а чн кѣлъ ннстнннѣ оупосовленнїи? незнати ко, не лншнїль письма по согѣ.

— Сїй Іїцентнїи! тожѣ то зѣкѣ розтолѣченнїи кѣхѣтъ! чѣмѣ кн мене не прокѣднїли?

— Етъ! етъ! кѣхѣтъ не кѣхѣтъ! кѣкъ и патнїкомъ не докѣднїль кѣкъ, ѣтказалъ

сплывкнѣвши Іацентій, поклялъ чобѣтъ, и почалъ гладити докгі якъ ватоги оуа.

— Іацентій! се не жартъ коли ви покрѣдете оуа. Ёй чаръ бы кже чаръ, запродати ихъ на цѣткѣ, тожъ бы бѣло чимъ и покоій заимети, и —

— Най те но оуа! а поглядѣйте що камъ газинна править.

— Газинна? правда! днесь першого мая.

— Такой першого мая. Се кже хвалѣд по третій разъ першій, а она ще ѡтъ васъ анѣ шелюга не взяла, вѣлкотѣлъ скрѣзь зѣвы Іацентій, ѡткаѣючи полы замащеной кожѣщины,

— Ёй ка! когъ то она такъ обѣлнати казала, якъ о грошѣ допоминати са знае.

— Чи обѣлнати, чи заплатити, кжежъ къ тѣмъ не Іацентого справа; и къ тое не вхожд, доити она говорила, а и переказѣю.

— Добре! хорошо мой старій Іацентій! нехай тамъ яка торонить свое, мы свое знаеме — неправдажъ?

— Я правда! истинна правда! ѡтпо-вѣлъ покашидючи Іацентій.

— Человѣкъ меже кавами и за... быль, що нѣтъ?

— Такой такъ! скинѣвши голокою озвалъ са Іацентій.

— Кжежъ то не першина менѣ съ кавами! ковы намъ Бѣгъ допомѣгъ то мы чей непропадемъ; чи такъ Іацентій.

— Такъ! на мой старій кости! ще якъ вымъ випилъ чашкѣ шѣмѣвки, не постигли вы менѣ и два швадроны бакѣкъ зайти гладкои дороги. Паничѣ! сего ога старѣ вѣдѣмѣ, то нѣ человекъ перепокорить нѣ млинъ перепитѣе? Вжежъ то не дѣрно ей дѣлѣ Господѣ короткій роздѣмѣ

а мизикъ докгі!

— Богданъ васъ Іацентій! тожъ и не жалъ съ вами поберѣдити.

— Ёй паницю! берѣдиловы са и кѣльше, ковы —

Тѣ покѣрнѣла до дѣрѣй, и хотѣлъ выйти, оупорѣвшись со кѣмъ що лишъ до него принадлежало.

Корнѣій ѡтъ що лишъ закончилъ фризѣрѣ колоса, а зкѣчикши Іацентого на ѡтхѣдѣ, покочилъ до столика, и скрикнулъ

— Го! го! не кѣпте са Іацентій! днесь першого, а вы вы зголѣрѣчь ѡтшан ѡтъ мене?

Іацентій станѣлъ оу порога, нацѣрилъ оуа, цѣмъ нѣкѣмъ поцѣкѣвалъ са, и сталъ гонѣати са, то къ право, то къ лѣво. Корнѣій докѣлъ съ помеже книжокъ пѣларѣе, кѣймилъ послѣдній ѡставшій са ринкѣй, и вѣчилъ Іацентомѣ.

Чесный сторожъ нехотѣлъ на разѣ прийити грошей, дѣючи сроздѣкти, чи не лѣчше вѣло бы дати за ныхъ чобѣтки пѣдшити? но Корнѣій дѣвалъ, а Іацентого справа взати.

Съ оудокѣлѣткомъ захѣвѣючи банкноты къ занѣдрѣ, озвалъ са сторожъ:

— Паничѣ! кжежъ и не зѣ однои печѣлъ кѣиень хлѣба; вѣвалъ по дворахъ, и по мѣстахъ, и по мѣстечкахъ, навидѣлъ са и начѣвалъ са не мало: и камъ радѣж, не пристаивайте съ тѣмъ паномѣ Стѣлькѣмъ; маѣра знае съ кѣмъ, и кѣда ѡнъ тамъ ходитъ! емѣ цѣмъ недокрого пахне зѣ о-чѣи, и зѣ нога.

— Що? Стѣлькѣй? ѡтъ дайте мѣ по кѣй Іацентій! ѡнъ такъ человекъ, якъ и кождый.

— Го! го! вѣрте но емѣ вѣрте! Стѣлькѣй такій человекъ якъ кождый, но не кождый такій человекъ якъ Стѣль-

скій. Я чѣли ки що сказаль ксендзь до Ивана? Иване! оу тебе слово ангельске, а сердце песье.

Корнейй за риготааь са, а Іацентій сталъ правити дальше:

— Іацентій хотъ не писменный, тожъ и неперебченый, а доти ничо не скаже, докôль не домацае са правды, истинной правды, якъ слѣпый пирога. Паньцю! вжежъ ки не надчите Іацентаго роздмв! що ôнъ знае, того васъ книжка не надчитъ; а вѣрте ми! коликъ спôмнете мое слово: Стѣлькѣй то гôнтай жкихъ теперка не мало на свѣтѣ, зведе васъ на вѣд!

Корнейй загадалъ са.

Іацентый стоалъ поглядѣючи оуса, и спозиралъ милосерднымъ окомъ на обмяненого паничка. Бѣла то дѣша хотай прогта, то циря и не подѣрна. На лицѣ его ôтчиннали са: отвертôсть, докѣдченые а кто бы емѣ лишъ на чело подивилъ са, присагъ бы, же воквалъ въ Наполеонькихъ борвахъ. За молодыхъ лѣтъ сдѣжилъ оу войскѣ, а на старôсть маючи зверхъ шѣстьдесятъ лѣтъ, якъ мôгъ такъ стагалъ са, на скѣдний кѣсенъ хлѣба.

Корнейй любилъ вѣдити съ Іацентыйми, ко подавалъ много на старого Фѣдка Фѣрманя, що то го не разъ малымъ прикозилъ и ôткозилъ домиôкъ, та до школы. Ялежъ панича тажко приконати; не докѣрвалъ, ажъ покôль не приконяе го истинна правда.

— Іацентый! а свѣдома вамъ тотя каменца нарощна, за якъ зъ ринкѣ на домѣнѣканьскѣ оулицю звертаеь?

— Охъ паньцю! хотъ бы и очи завазалъ ми.

— Нѣ! то занесѣтъ оскъ ссе пѣделко,

на першій поверхъ до пана Мальчиньского, покониѣтса красенькô ôтъ мене, и прокѣтъ, що бы благоволили приймити; чи роздмѣете?

— Роздмѣю! ôтпоклѣ сторожъ на прѣтобавшисъ мовъ жолааръ, малъ за пѣделко и поколѣкъ са.

Корнейй оувралъ са якъ найстаранѣйше. Призираючисъ то къ задѣ то къ передѣ передѣ зеркаломъ, немôгъ надивитиса доколѣ, наглядити са колога. Покистѣючи прикочилъ до скриньчынны, добѣла чорной фрачины, и сталъ сквапно отерати ю цôтковъ. Невакко, а станѣлъ сокершено оустроеный, мовъ лалька, що споглаандѣши на него вкѣклъ быкъ; панич! не рѣка зъ тебе дитина, но истинный жѣрналъ Францѣскѣй!

Корнейй заналъ са со всемъ своєю поверхностію, наодѣвши пальето, малъ за капелюхъ, за тростинковѣ палицю, назѣлъ рѣкавицѣ, и пôйшолъ якъ бы невѣла, замкнѣвши ключомъ за сокою дверѣ П. са.

ВСЯЧИНА.

Недавно тому 1855 року выйшли зъ книгопечатнѣ Института Ставропигіаньского слѣдующій сочиненіи, спродѣваемѣ въ книжной лавцѣ:

„Надгробнія Святыхъ Проповѣды на всяки случай и приключенности смерти; сочинилъ Стефанъ Мустьяновичъ, Парохъ и намѣстникъ во Пилипцѣ. 1 зр. 20 кр.“

Проповѣди на церковная торжества и иѣкія околнчности, сочиненіе тогожъ самого. 40 гр. ср.

Наука о пчеловодствѣ изложена по методу Държона, Янши, и иныхъ славѣйшихъ пастѣчнкôвъ съ особеннымъ уваженіемъ на Галицко-руское Господарство и собственными замѣчаніями, изяснена Львомъ Трѣщаконскимъ, парохомъ гр. каѣ. изъ Рудна; членомъ дѣйств. п. к. Галицкого агрономического Общества въ Львовѣ. Письмо тое написатане накладомъ Галицко-русской Матицы въ Львовѣ.